

GAZETA INVĂȚĂMÎNTULUI

organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt și Cultură

Anul IX, Nr. 443

Joi 7 noiembrie 1957

4 pagini 25 bani

GLORIOASA ANIVERSARE

Cu nefermura bucurii, cu încredere în viitor luminos al omenirii, popoarele tuturor țărilor sărbătoresc anul acesta cea de-a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Prin măreția propriilor ei, prin caracterul răsturnării pe care a săvârșit-o, prin profunzimea sarcinilor și feburilor ei, precum și prin rezoluția pe care le-a determinat, Revoluția Socialistă din Octombrie s-a înscris în istoria omenirii ca pagina ei cea mai glorioasă, ca evenimentul cel mai de seamă.

Victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a făcut să se năruie mitul inexpugnabilității capitalismului, cultivat cu atîtă grijă de burghezie prin cele mai variate mijloace. Puterica fortăreață a capitalismului n-a fost în stare să reziste asaltului hotărîtor al proletariatului. Clasa muncitoare din Rusia a creat prima breșă în frontul unit al imperialismului; o breșă care nu numai că n-a mai putut fi lichidată, ci a deschis în virtutea legilor inexorabile ale istoriei avea să se extindă, dovadă fiind ireversibilitatea procesului evoluției sociale.

sarea asaltului împotriva capitalismului.

Pornind de la faptul că revoluția socialistă este un rezultat firesc al dezvoltării modului de producție capitalist, al ascuțirii contradicțiilor orizontale și verticale, Lenin a vădit că în Rusia există posibilitatea de a dezmăta revoluția socialistă. Transformări acestei posibilități în realitate el i-a consacrat toate capacitățile lui creatoare, întreaga sa energie revoluționară. Lenin s-a ocupat pas cu pas în mod sistematic de pregătirea ideologică, politică și organizatorică a clasei muncitoare și a Partidului Comunist, făcînd de el, în vederea luptei pentru victoria revoluției socialiste.

Analiza aprofundată a evenimentelor, marea lui putere de înțelegere a condițiilor istorice concrete și umilitatea putere de previziune științifică — care l-au caracterizat — l-au permis lui Lenin să vadă că Rusia țaristă reprezenta veriga cea mai slabă a întregului lanț imperialist, punctul nodal al tuturor contradicțiilor lui, că în Rusia existau condițiile necesare pentru rezolvarea pe cale revoluționară a acestor contradicții.

Lenin a arătat nu odată că dorința țarismului nu poate fi ruptă de lupta împotriva capitalismului, împotriva imperialismului, că tocmai de aceea în fruntea luptei pentru răsturnarea absolutismului țarist trebuie să stea proletariatul, condus de gloriosul lui partid comunist. El a atras atenția că răsturnarea absolutismului este numai prima etapă a revoluției și partidul are sarcina de a pregăti victoria proletariatului în două etape a revoluției, de a ura și a grăbi transformarea revoluției burgheze-democratice în revoluție socialistă.

Sînt emoționante amintirile pe care le istorisesc cu atîtă respect vechii bolșevici care au participat la insurecția albastră de Lenin. Relatările marilor oratori arată că din seară zilei de 24 octombrie, când a venit la Smolnii pentru a prelua conducerea generală a insurecției, Lenin a muncit fără întrerupere, într-un ritm uluitor, aproape două nopți și două zile. După arestarea guvernului provizoriu, în noaptea de 25 spre 26 octombrie, urma ca lili să se odihnească câteva ore. În acest scop el a plecat la locuința din apropiere a unui militant al partidului. Acolo, în timpul cînd trebuia să se odihnească, Lenin a scris celebrul decret asupra pămintului, care împreună cu decretul asupra păcii au fost adoptate în aceeași noapte de cel de al II-lea Congres general al Sovietelor.

Acest Congres istoric al Sovietelor a proclamat puterea sovietică și a format primul guvern din lume al dictaturii proletare. În fruntea guvernului a fost V. I. Lenin. Instaurarea dictaturii clasei muncitoare în Rusia a marcat începutul erei dictaturii proletariatului în istoria universului.

Revoluția din Octombrie a generat o democrație cu desăvîrșire nouă, o democrație reală — democrația socialistă, democrația pentru imensa majoritate a poporului.

V. I. Lenin a fundamentat din toate punctele de vedere problema democrației socialiste. Subliniind că dictatura proletariatului constituie esențialul în marxism, el a precizat că aceasta reprezintă forma cea mai înaltă de democrație proletară. „...În această viziune proletariatului în a doua etapă a revoluției, de a ura și a grăbi transformarea revoluției burgheze-democratice în revoluție socialistă, rînd prin caracterul ei de clasă, I. DRAGU

Fapte semnificative

Întîmpinînd marea sărbătoare a aniversării Revoluției, școlile de pe întreg cuprinsul patriei noastre au obținut noi realizări care se văd în ridicarea nivelului predării și al muncii educative, în întărirea activității obștești, în lărgirea bazei didactice-materiale, în stringerea conținutului legăturilor cu viața, cu practica.

Numeroase vestii sosite la redacția noastră din toate colțurile țării arată în chip grăitor însușirile cu care muncesc pedagogii, precum și rezultatele dobîndite de ei. Faptele pe care le relatează aceste scrisori par uneori mărunte, ele sînt pînă la urmă de o bogată semnificație, dovadă elocventă comună de zi cu zi, al miilor de învățători și profesori care contribuie, prin munca lor modestă, la avîntul general al învățămîntului nostru.

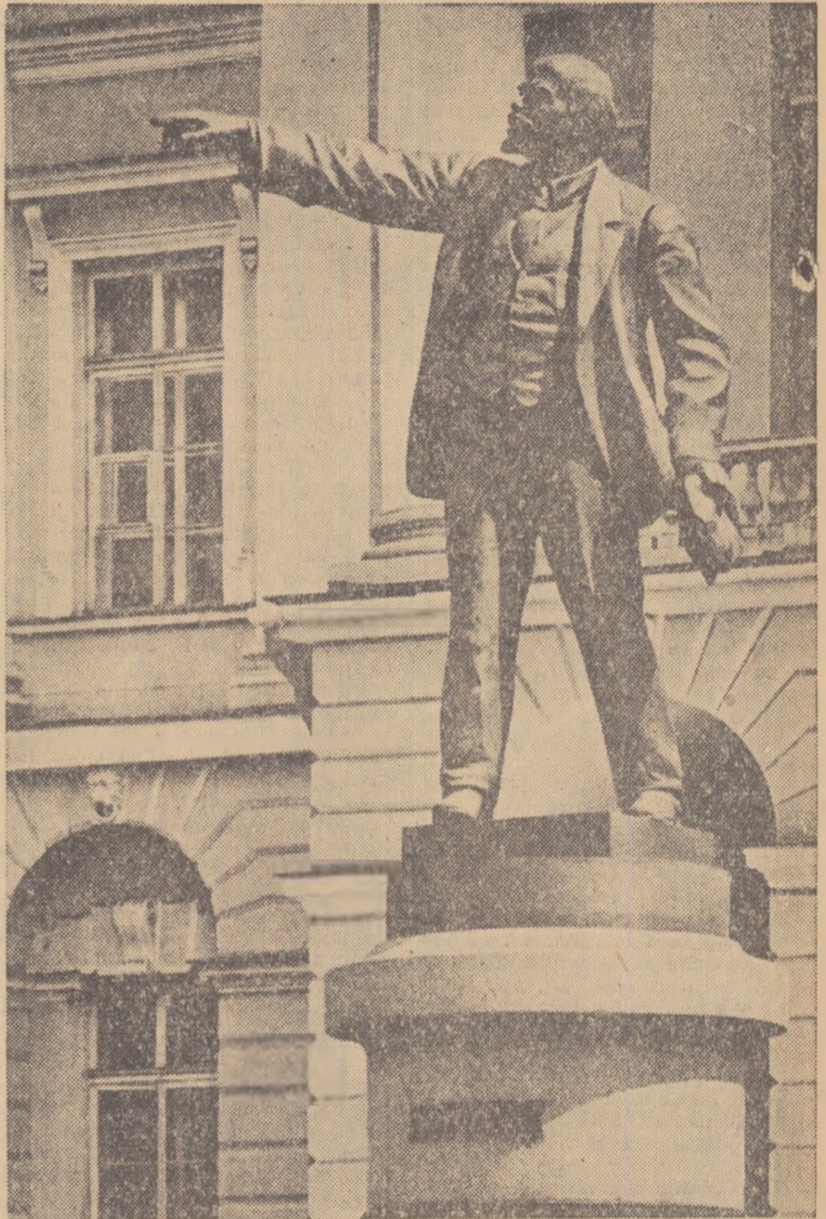
Iată, mai jos, cîteva dintre aceste fapte:

Nu de mult, învătătorii din raionul Muscel s-au întîlnit la o sesiune a cercului lor pedagogic, în comuna Puchenii. Tov. Mareș Brătianu a prezentat în cadrul cercului o lecție de științe naturale, pe marginea căreia s-au purtat interesante discuții ce vor ajuta, fără îndoială, învățătorii să îmbunătățească predarea științelor naturale. În continuare, învățătorul Corneliu Șerb a susținut referatul: „Elemente de politehnizare în școala noastră”. Ședința cercului pedagogic a înlesnit schimbul de experiență între învățătorii și a contribuit la mai buna lor pregătire în vederea ridicării nivelului predării. (Inv. V. MARINESCU).

Pe parcul școlii din comuna Domnești, raionul Curtea de Argeș, se desfășoară o vîlă de activitate. Împărțit în grupe, elevii electuează săpături, aplică îngrășăminte naturale și chimice pe soie, seamănă meri, peri, ulm, stejar, lobodă, morcov.

Conducînd această muncă a elevilor, cadrele didactice urmăresc nu numai înmărmurirea lor cu deprinderi practice, ci și lămurirea lor asupra metodelor științifice de cultivare a pămintului. De aceea, ei explică elevilor legile care stau la baza dezvoltării plantelor, îi învață să noteze, în cartelelor lor, datele la care efectuează anumite lucrări, rezultatele acestora etc. (L. IONESCU).

În comuna Căline, raionul Sărmaș, fostul conac al grofului Logoteti s-a transformat într-o școală. (Continuare în pag. 3)

LENINGRAD — monumentul lui Lenin la Smolnii

Este ușor de înțeles că o asemenea operă ca Revoluția din Octombrie nu putea fi decît rezultatul unei pregătiri minuțioase, temeinice, științifice fundamentată, rezultatul unei munci de titan, rezultatul îmbinării armonioase a unei gândiri istorice ale evoluției societății, revoluționară îndrăzneală, profundă și sigură, capabilă să organizeze și să ridice la luptă eroică masele de milioane de robi ai capitalismului.

Omul care a asigurat o astfel de pregătire a Revoluției Socialiste din Octombrie, inspiratorul și organizatorul ei, a fost V. I. Lenin. De numele lui Lenin, de învățătura lui nemuritoare și de activitatea sa științifică sînt indisolubil legate cele mai importante măsuri de pregătire a revoluției, și a marea operă de construire, pentru prima dată în lume, a societății socialiste.

Programul formulat de Lenin constituia o orientare spre dezvoltarea pașnică a revoluției. Lupta inversă a burgheziei și moșierimii pentru a-și apăra privilegiile, precum și poziția mensevicilor și socialștrilor revoluționari au zădărnicit dezvoltarea pașnică a revoluției.

În aceste condiții Lenin a indicat necesitatea schimbării tacticii partidului. Pe baza indicațiilor lui, Congresul al IV-lea al partidului a adoptat linia pregătirii insurecției armate. Deși a fost nevoit să trăiască un timp în ilegalitate, pentru a se feri de uneltirile guvernului provizoriu contrarevoluționar, Lenin a condus cu mină fermă pregătirea insurecției armate. El era pe deplin convins de victorie. A. aceasta convingere izvorăa atât din justele cauze, din temeinicia preluării cîrții cînt și din marea atașament al clasei muncitoare față de cauza revoluției. Idelle lui Lenin exprimau voința muncitorilor și țărănilor, înțelesurile lor fundamentale. Așa se explică sprijinul masiv pe care clasa muncitoare și țărănimia l-au acordat Partidului Comunist. Așa se explică victoria de însemnată istorică a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Așa se explică, de asemenea, faptul că cea mai importantă dintre toate revoluțiile pe care le-a cunoscut omenirea este revoluția cea mai nesfîrșită dintre ele.

Programul formulat de Lenin constituia o orientare spre dezvoltarea pașnică a revoluției. Lupta inversă a burgheziei și moșierimii pentru a-și apăra privilegiile, precum și poziția mensevicilor și socialștrilor revoluționari au zădărnicit dezvoltarea pașnică a revoluției.

Pe parcul școlii din comuna Domnești, raionul Curtea de Argeș, se desfășoară o vîlă de activitate. Împărțit în grupe, elevii electuează săpături, aplică îngrășăminte naturale și chimice pe soie, seamănă meri, peri, ulm, stejar, lobodă, morcov.

Conducînd această muncă a elevilor, cadrele didactice urmăresc nu numai înmărmurirea lor cu deprinderi practice, ci și lămurirea lor asupra metodelor științifice de cultivare a pămintului. De aceea, ei explică elevilor legile care stau la baza dezvoltării plantelor, îi învață să noteze, în cartelelor lor, datele la care efectuează anumite lucrări, rezultatele acestora etc. (L. IONESCU).

În comuna Căline, raionul Sărmaș, fostul conac al grofului Logoteti s-a transformat într-o școală. (Continuare în pag. 3)

NOUL SATELIT

o realizare epocă închinată mării sărbători

Zilele acestea, atenția milioanei de oameni de pe întregul glob pămîntesc a fost îndreptată din nou către o realizare epocă a științei și tehnicii sovietice. La un interval scurt — de abia la patru săptămîni de la lansarea primei „luni artificiale” — a fost lansată și cea de a doua. Deși mai tîrziu, ea este totuși de 6 ori mai grea decît prima, cîntărind 508 kg! Din nou mi și mi de oameni din toate colțurile lumii așteaptă cu înfrigurare, la aparatele de radio, semnalele „spunucului” și vestii despre „activitatea” lui.

Cum este și firesc, lansarea celui de al doilea satelit artificial al pămintului a mers cu mare entuziasm. Specialiștii occidentali au și calculat în grabă că, pentru lansarea a 508 kg la o înălțime de aproape 1700 km, racheta purtătoare trebuie să fi avut circa 500.000 de kilograme și că a fost necesară o energie extrem de mare pentru aceasta. Kenneth Gatland, vicepreședintele Asociației Interplanetare Britanice, a declarat: „...rusei vor fi în măsură să ajungă miine pînă la lună cu o rachetă care va duce o încărcătură de ajuns de mare. Savanții sovietici trebuie să fie în posesia unui nou combustibil chimic sau au pus la punct un nou sistem de propulsie nucleară”.

Lansarea celui de al doilea satelit al pămintului a fost consacrată de către colectivele de savanți, tehnicieni și muncitori celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Ce dar minunat al poporului sovietic în preajma mării sărbători! În timp ce milioane de oameni sărbătoresc mărețul eveniment care a schimbat istoria omenirii, de la înălțimi de sute de kilometri deasupra pămintului satelitul artificial al pămintului — rodul uriașelor succese ale științei și tehnicii sovietice — transmite de pe orbita lor un mesaj de pace întregii lumi.

Darul prieteniei

Este un lucru cît se poate de plăcut să îți amintim unii bucurii, solul care transmite un dar. Și cînd acest dar se adresează unor copii, este cu neputință să nu le pătrunzi și lu de aceeași bucurie.

Deși rolul meu, al gazetarului, nu era decît cel de înregistrare în carnet aceluia unei asemenea bucurii, m-am antrenat să eu o încredințare de încredințare — cum o să fie? Căldorăm cu Gh. Hudrea, șeful secției de învățămînt a C.C.S., către Brăila. Acolo, în casa de copii nr. 2, tovarășul meu de drum urma să îmi prezinte un dar, pe care o mîna prietenescă l-a încredințat într-o vilă de linca Moscova, din partea micuților locuitori ai casei de copii nr. 5 din Ufa, capitala bașchiră.

Acum, clipa înfăptuirii acestei misiuni se apropia și tovarășul meu de drum își reînvia amintirile acestei călătorii de neuit, cîntînd să își lînceze imagini pe care le va transmite copiilor. Dar, deoarece drumul de la București la Brăila este mult mai scurt decît cel de la Moscova pînă la capitala noastră, am ajuns, pe nesimțite, la destinație.

„O casă bătrîneasă, solidă, într-o curte cu grădiniță, unde înfloresc încă, în ciuda frunzelor ruginate, cu plou pe alee, petuniile și tulzele. Un interior simplu, dar primitor și cald. Holul e ca o subterogerie de familie, cu mobile bătrînești, cu fețe de mese brodate în culori vesele, cu flori în ghastre. Ghiozdanele cu cărți ce se înșirau într-o încăpere alăturată, pășule și ursuleți ce străluceau năprăznic în dormitoarelor cu cuveturii și perdele înfonate își amintesc că te afli într-o casă cu mulți copii. Multi, într-adevăr — treizeci și nouă! Treizeci și nouă de fetițe între 8 și 14 ani, treizeci și nouă de copii pe care împrejurările viitoare l-au lipsit de căldura casei părintești, dar care au găsit în casa de copii școlari nr. 2 din Brăila un al doilea cămin, o a doua familie. Lor, și celor douăzeci de mame (eu, nu am crescit, sînt într-adevăr douăzeci de mame, încercînd cu direcțoarea și învățătoarele) le-am dus bucuria de a vedea că s-a strîmbat mil de kilometri, pentru a sorbi de dragoste cu care se gîndesc în ei prietenii, pe cît de deprinți nu haru-norocnic pe alți de apropiați pe cea sub-flească.

În ciutva minute vestea s-a răspîndit în întreaga casă. O exclamație emoționantă: „Ce-o să se mai bucura copiii!” — a trădat sentimentele directoroarei Luța Sateanu. Euzacționare, cite o îngrîșitoare, mașazonere s-au perindat apoi pe rînd să vadă darul: o uniformă de fetiță, din stoffă zălente, un sorțulet negru, o cravată și o insignă de pionier. Cîi al clipii din ochi a auzit fierul de călcat, ca să netezească cîntele inexistente. Instrucțoarea de pionieri a lelat de trei ori cravata în jurul zălului, pînă s-a declarat mulțumită de aspectul nodului.

Și în camera pionierilor, împodobită în grabă, cîop de fetițe s-a strîns în fața hărtii: — Uite! Aici e Bașchiria — ardatu cele mai mari — Val, ce departe e — se minunau cele mici!

AL IV-LEA CONGRES AL SINDICATULUI nostru

Expoziția în Capitală

Activitatea cadrelor didactice a fost încununată de la început de succes. Elevii au simțit ajutorul dat de profesorii și învățătorii, s-au prezentat bine pregătiți la ore, contribuind la ridicarea nivelului general al clasei. Astfel, în clasa de al IV-lea Congres al S.M.I.C. a fost condusă de învățătoarea Melania Helgiu, vin cu drag la orele de meditație, deprinzînd-se cu munca în colectiv, cu lucrarea temelor în mod organizat. Sub supravegherea atentă a tov. Paraschiu, Mărgăraș, elevii din clasa I-a „A”, pînăru cu ușurință tainele învățătorilor, îndrăgind-o din primul lor an de școală. Realizări frumoase obțin în urma orelor de meditații și elevii claselor V-VII.

Participarea elevilor la orele de meditație, obținerea unor bune rezultate în ceea ce privește desfășurarea procesului de învățămînt încă de la începutul anului dovedește că înființarea cadrelor didactice de la școala nr. 15 din Constanța de ajutorare a elevilor cu ambli părinți în producție a fost binevenită alt pentru elevii și părinții, cît și pentru buna desfășurare a procesului de învățămînt.

VALENTINA STOENESCU
profesoară la școala nr. 15 — Constanța

În sprijinul procesului instructiv-educativ

În clasa Congresului sindicatului, comitetul de instituție de pe lângă școala pedagogică din Oradea și-a propus să ridice la un nivel mai înalt munca sa în ceea ce privește sprijinirea procesului instructiv-educativ. În acest scop comitetul sîndical a organizat lecții deschise de știri în fața diferitelor clase și obiecte. Discuțiile purtate pe marginea acestor lecții au contribuit la lămurirea multor probleme de ordin metodic și la extinderea în cadrul școlii a stăruințelor pozitive a cadrelor didactice.

Considerăm că nu este lipsit de interes să menționăm faptul că unele cadre didactice de la clasele V-VII, care au asistat la elevii lecții deschise în cadrul elementare, au fost de-a sărpeți impresionabili de măiestria dovedită de unii învățători în procesul predării, fapt care le-a strîns interesul de a cunoaște mai îndeaproape munca învățătorului cu clasele V-VII și materialele specialității predite de ei.

La rîndul lor, asistînd la unele lecții deschise la clasele I-IV au făcut constatări interesante în legătură cu evoluția fostilor lor elevi și au făcut totodată propuneri pentru lichidarea urmărilor rele ale slăbirii deprinderilor de muncă independentă la unii elevi. În felul acesta s-a creat în chip firesc o colaborare între profesorii de la clasele V-VII și învățătorii de la clasele I-IV. Comitetul de instituție și-a propus să intensifice interesul acesta avînd în mod special drept scop întărirea muncii în

Activitatea cadrelor didactice a fost încununată de la început de succes. Elevii au simțit ajutorul dat de profesorii și învățătorii, s-au prezentat bine pregătiți la ore, contribuind la ridicarea nivelului general al clasei. Astfel, în clasa de al IV-lea Congres al S.M.I.C. a fost condusă de învățătoarea Melania Helgiu, vin cu drag la orele de meditație, deprinzînd-se cu munca în colectiv, cu lucrarea temelor în mod organizat. Sub supravegherea atentă a tov. Paraschiu, Mărgăraș, elevii din clasa I-a „A”, pînăru cu ușurință tainele învățătorilor, îndrăgind-o din primul lor an de școală. Realizări frumoase obțin în urma orelor de meditații și elevii claselor V-VII.

Participarea elevilor la orele de meditație, obținerea unor bune rezultate în ceea ce privește desfășurarea procesului de învățămînt încă de la începutul anului dovedește că înființarea cadrelor didactice de la școala nr. 15 din Constanța de ajutorare a elevilor cu ambli părinți în producție a fost binevenită alt pentru elevii și părinții, cît și pentru buna desfășurare a procesului de învățămînt.

VALENTINA STOENESCU
profesoară la școala nr. 15 — Constanța

În sprijinul procesului instructiv-educativ

În clasa Congresului sindicatului, comitetul de instituție de pe lângă școala pedagogică din Oradea și-a propus să ridice la un nivel mai înalt munca sa în ceea ce privește sprijinirea procesului instructiv-educativ. În acest scop comitetul sîndical a organizat lecții deschise de știri în fața diferitelor clase și obiecte. Discuțiile purtate pe marginea acestor lecții au contribuit la lămurirea multor probleme de ordin metodic și la extinderea în cadrul școlii a stăruințelor pozitive a cadrelor didactice.

Considerăm că nu este lipsit de interes să menționăm faptul că unele cadre didactice de la clasele V-VII, care au asistat la elevii lecții deschise în cadrul elementare, au fost de-a sărpeți impresionabili de măiestria dovedită de unii învățători în procesul predării, fapt care le-a strîns interesul de a cunoaște mai îndeaproape munca învățătorului cu clasele V-VII și materialele specialității predite de ei.

La rîndul lor, asistînd la unele lecții deschise la clasele I-IV au făcut constatări interesante în legătură cu evoluția fostilor lor elevi și au făcut totodată propuneri pentru lichidarea urmărilor rele ale slăbirii deprinderilor de muncă independentă la unii elevi. În felul acesta s-a creat în chip firesc o colaborare între profesorii de la clasele V-VII și învățătorii de la clasele I-IV. Comitetul de instituție și-a propus să intensifice interesul acesta avînd în mod special drept scop întărirea muncii în

Ajutorarea copiilor de muncitori

Redicarea nivelului muncii în structiv-educativ este una din problemele organizate de frunte în activitatea sindicatului de bază de la școala de 7 ani nr. 15 din Constanța în înființarea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. În acest scop, în vederea perfecționării profesionale a cadrelor didactice și a ridicării nivelului pregătirii lor politico-ideologice a luat ființă de curînd un cabinet metodic. Acesta ajută la organizarea intereselor, a consiliilor de producție, la organizarea unor conferințe și relațate cu conținutul pedagogic.

Pentru mai strînsa legare a lecțiilor de viață, de practică, organizația sindicală a constituit un colectiv care studiază și indică măsurile cerute de politehnizarea învățămîntului. În școala s-au amenajat două ateliere — unul de împlîmire și celălalt de lăcătușerie — în care se organizează diferite lucrări practice.

Dar cea mai importantă dintre activitățile organizate de frunte în activitatea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. este cea privitoare la sprijinirea copiilor de muncitori cu ambli părinți în producție. Școala nr. 15 fiind situată într-un cartier muncitoresc și avînd un număr mare de elevi cu ambli părinți în producție, s-a ivit necesitatea ajutorării lor. În acest scop s-a amenajat în școală o sală de meditație spațioasă, luminoasă, cu material didactic la îndemînă, care a fost pusă la dispoziția elevilor. După ce s-au întocmit, de către dirigiții și învățătorii claselor tablele de elevi cu ambli părinți în producție, s-au întocmit, pe baza unui plan concret, orele de meditație la fiecare obiect în parte.

În întîmpinarea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. cadrele didactice au intensificat munca de ajutorare a elevilor, efectuînd orele de meditații cu regularitate și realizînd o frecvență de sută la sută la aceste ore. Ac-

Redicarea nivelului muncii în structiv-educativ este una din problemele organizate de frunte în activitatea sindicatului de bază de la școala de 7 ani nr. 15 din Constanța în înființarea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. În acest scop, în vederea perfecționării profesionale a cadrelor didactice și a ridicării nivelului pregătirii lor politico-ideologice a luat ființă de curînd un cabinet metodic. Acesta ajută la organizarea intereselor, a consiliilor de producție, la organizarea unor conferințe și relațate cu conținutul pedagogic.

Pentru mai strînsa legare a lecțiilor de viață, de practică, organizația sindicală a constituit un colectiv care studiază și indică măsurile cerute de politehnizarea învățămîntului. În școala s-au amenajat două ateliere — unul de împlîmire și celălalt de lăcătușerie — în care se organizează diferite lucrări practice.

Dar cea mai importantă dintre activitățile organizate de frunte în activitatea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. este cea privitoare la sprijinirea copiilor de muncitori cu ambli părinți în producție. Școala nr. 15 fiind situată într-un cartier muncitoresc și avînd un număr mare de elevi cu ambli părinți în producție, s-a ivit necesitatea ajutorării lor. În acest scop s-a amenajat în școală o sală de meditație spațioasă, luminoasă, cu material didactic la îndemînă, care a fost pusă la dispoziția elevilor. După ce s-au întocmit, de către dirigiții și învățătorii claselor tablele de elevi cu ambli părinți în producție, s-au întocmit, pe baza unui plan concret, orele de meditație la fiecare obiect în parte.

În întîmpinarea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.C. cadrele didactice au intensificat munca de ajutorare a elevilor, efectuînd orele de meditații cu regularitate și realizînd o frecvență de sută la sută la aceste ore. Ac-

MARIA BRASOVEANU (continuare în pag. 4)

(Continuare în pag. 3)

File de jurnal Ce învățăm din viața și opera lui LENIN

Hirtia care învește scoarele catelului trebuie să fi fost odată albăstră. Acum a înprumutat culoarea strălucitului gros de praful sub care a zăcut aproape patru decenii în podul școlii elementare din micul târgușor moldovenesc. E un calet de „delicand”, cu foi dintr-o hirtie albă produsă de război... Filele sînt îngalbenite de vreme, dar poate că erau galbene și atunci cînd au fost noi. Marginele sînt zădărnite, în unele locuri roase de soareci. Scrișul, mărunt, cîțel, asătorit cu creion chimic, e pe alocuri șters. Și înălțura de sus, din marginea primei file, e ștersă. Nu se poate citi decît atât: „Ghor... S... omescu... învaltor... Nu toate însemnările poartă date. Pe prima file, însă, date e subliniată cu trei semne de exclamare...”

25 NOIEMBRIE 1917!!! Astăzi am sosit acasă. Acasă... Nu știu dacă mai pot spune că sînt „acasă” în acest târgușor unde nici măcar nu găsesc un pat în care să mă culc. În fond, nu știu de ce mă surpînde. Știu doar că mama nu mai este, că și casa e înstrăinată. Cit de mult am așteptat această reînnoțire. Dar lui nu-mi închipui că voi bate căldărul cu un picior din lemn. Alături, cînd am ieșit din spital, doamna de la Crucea Roșie m-a învățat să inle în rugăciunile mele nunele regești și al reginei, „părinții neamului”, să le fiu în veci recunoscător ca mi-au datur acest picior de lemn, solid și durabil... Mă întrebam: cui trebuie oare să-i mulțumesc că mi-a luat piciorul cel bun, care poate că nu era atât de solid și de durabil, dar, totuși, era un picior din carne și oase... Și mă serveam destul de bine de el.

Oare unde voi dormi la noaptea? Vecinul meu, Trifan, cereșterul, mi-a oferit să stau la el, deși era în casă trei familii de refugiați. Dar nu vreau să stîngheresc pe nimeni.

26 NOIEMBRIE... Am fost la primărie. Am intrat cu gîtul la primar. Era să nu mă recunosc. S-a uitat lung la mine și după oarecare ezitare mi-a întins mîna: „Ah, da, da, da, domnul Simionescu. Era să nu te recunosc. Hmm... Te-ai cam schimbat... Ai venit de pe tron?” Ah, la te uită! Ești decorat? A, bravo, bravo, înseamnă că te-ai purtat vitejește, ai apărut onoarea neamului... I-am spus că nu pentru astfel de vitejezi mă-ai atînat decorația aia pe piept, ci în schimbul unui picior. Și i-am cerut să mă ajute să redeschid școala. Nu s-a arătat prea entuziasmat. „Sînt greșit”, zicea, „este local, nu sînt, lemn. Școala e ocupată de ruși. Foarte i-am putut convinge să elibereze macar o clasă — i-am spus, „A, nu! Asta nu! — a protestat vehement. Acolo e comitetul revoluționar al soldaților ruși, nu este locul unde să poți da copiilor o educație patriotică, în spiritul iubirii față de dinastie, mă înțelegi matala, nu-i așa?”

Am plecat fără să-i string mîna.

27 NOIEMBRIE. Am dormit din nou la gară, dar spre dimineață m-a trezit un doborîc. Spunea că acolo nu-i dormitor pentru vagonizi și m-a văzut și ieri. M-am sculat cu toate oasele frînse și lîhnit de foame. Era în mine un haos de sentimente în care eu singur nu mă descurcam.

Fără să-mi dau seama, pașii m-au purtat spre școală. M-am trezit, deodată, piept în piept cu un soldat bărbos, cu baioneta la armă. O voce groasă, puțin răgușită, mi-a strigat: „Stol! Parcă m-ai fi trezit din via! Abia am recunoscut ciudirea școlii. Acolo e comitetul revoluționar al soldaților ruși” — mi-am amintit cuvintele primarului. Și m-am întors să plec. Dar poate de oboseală, din cauza slăbiciunii, m-a apucat o amețeață de m-am clătinat pe picioare. M-am rezechat de zidul școlii. „Tu... bolnav?” — m-a întrebant sentinela. Nu l-am răspuns. Soldatul m-a privit lung. „Foame?” — m-a întrebant. Am clătinat înceț din cap. Dar m-a ghicit. Și-a bîntuit mîna în buzunar, a scos un colț de pîine neagră, cazonă, și mi l-a întins. În viața mea n-am primit nimic de la nimeni. Dar acum n-am putut rezista. Am luat pîinea și am mîscat din ea cu lăcomie. Soldatul mă privea. „Tac...” — a mormăit pe sub mustași și s-a căutat prin buzunar, a scos o bucată de ziar și o punghă cu mahoră și mi l-a întins: „Tigaret?” — Au început să-mi cîrjă lacrimile și tot corpul mi s-a scuturat ca de un acces de friguri. Nu știu cum a apărut lângă mine un alt soldat, cîrjă bărbosul și spunea ceva repede, pe rușește. M-a luat de braț și m-a dus înăuntru. Vreo doi știau romînește. Le-am spus că am fost învățator în această școală. S-a rupt din mine o avalanșă de vorbe. Le spuneam, în neștire, tot ce-mi trecea prin mînt. Nu știu de ce. Poate pentru că au fost primii oameni care s-au apropiat de mine cu omenie de cînd m-am întors. Poate pentru că mă simțeam la mîna acasă între zidurile școlii. M-au ascultat

fără să mă întrerupă. Apoi s-au sfîșuit în șoaptă și cel mai în vîrstă, Vasca, cum am auzit că-i spunea, m-a întrebant: „Tu vrei să rămîi aici?” Am dat din cap că da! Și am rămas...

30 NOIEMBRIE. De două zile stau la școală. Rușii sînt prietenoși cu mine, dar rezervați. Am impresia că mă observă. Numai cu Vasca Eremovici, comisarul lor, m-am împrietinit mai mult. El se ocupă de mine. Știu mult de vorbă. Imi povestește despre revoluția lor, despre programul lui Lenin, (cei mai mulți dintre ei sînt bolșevici) mă încotește să-mi vorbească despre „iar al vostru, Ferdinand”. Se bucură cînd îmi aude răspunsul. „Adică nici tu, învățatorule, nu-l iubești pe țar al vostru?”

M-am oferit să ajut soldații la învățatură. Pentru că, cînd lucru pentru împrietinire în care se găsește soldații ruși învăța. Unii abia deprind buchiile, alții învățat matematica. Vasca s-a bucurat de oferta mea și așezat i-am meditat pe soldați, cu ajutorul lui, la aritmetică. Au fost foarte mulțumii.

Azi după masă Vasca s-a așezat lângă mine și m-a mai întrebant odată dacă e sigur că nu-l iubesc pe „țarul” Ferdinand și dacă vreau ca războiul să continue. I-am văpătat părerea mea despre acest război. Atunci mi-a pus în față un zădărnice, socialistul român editat la Odessa. „Lupta” îi spunea. Și mi-a arătat un manifest către poporul român. Era vorba despre armistițiul propus de guvernul Republicii Ruse și despre opoziția aliaților și a guvernului nostru, bineînțeles. Chemă pe țărani, muncitori și soldați să apere interesele țării, interesele „setelor de mii de flămînzi și de robi”. Se încheia astfel: „O simțură, cale ne rămîno: să izgonim pe cîmpoșii și trădătorii de la putere, pentru ca poporul însuși, prin oamenii lui, să ieie în mîna conducerea țării, să-i aducă pacea multă așteptată!”

Vasca mi-a cerut să-i ajut să multiple manifestul. M-am gîndit la mama, la familiile de refugiați care cerșesc pe străzi și mor pe drumuri, la orbii și ciungii pe care i-am lăsat la spital, la gropile comune pe lângă care am trecut cînd ne retrăgeam... M-am gîndit la copiii din care degenă muncitori și țărani, pentru că subule călduroase ale ofiterilor, la foamea țărînilor și la belșugul în care se lăfăiau boțerii... Și i-am cerut lui Vasca toc și hirtie...

DECEMBRIE. Nu știu în cite sîntem. Am zăcut de tifos. Abia pot purta creionul pe hirtie. Nu mi-am amintit de prea multe. L-am văzut de citeva ori pe Vasca aplecîndu-se asupra mea și dîndu-mi să bea lapte. Cîteva nopți a stat treaz lângă mine. Eu eram așa, ca într-o clipire, între vis și viață. Vasca îmi povestea: „Tu, învățatorule, spunea, nu trebuie să mori. Tu ține-tare tare. Cînd și romînii or să facă revoluție, va fi nevoie de mulți învățatori... La noi, spunea el, Lenin are să facă școlă ca să învețe toți copiii de muncitori și țărani, fără bani. Și să primească și cărți. O să fie cărți, multe cărți... Așa o să fie și la voi, cînd romînii or să-l izgonească pe țarul lor...”

Nu știu dacă am visat sau mi-a povestit tot Vasca... Se făcea că era o zi de toamnă caldă, senină, că începea școala. Eram aici, în târgușorul meu, dar școala nu era asta. Era o clădire mare, frumoasă, cu clase multe, cu bibliotecă, cu laborator... Și veneau elevii mulți, mult mai mulți decît am visat vreodată. Erau toți bine îmbrăcați, vaseți, doțoani... Cîvea îmi șpănea, cu vocea lui Vasca: „Uite așa o să fie în Republica Romîna. Să nu mori, învățatorule, să ajuti și tu să fie așa!”

Nu, n-aș vrea să mor. Dar sînt tare slab... Tușesc și iar am febră. Vasca spune: „plămîniți-să dușmani, dar tu luptă cu dușmanul, învățatorule...” „Da, Vasca, am să lupt. Dar uite că abia mai țin creionul...” N-aș vrea să mor... Da... Aș vrea să lupt și să văd, să văd, Vasca, Republica Romîna și școala așa cum am vi...”

Aici însemnările învățatorului Simionescu se întrerup. Ultimele rînduri sînt scrise tremurător, cu mari distanțe între cuvinte, și aplică cu multă grijă cele pagini. Sub ele, aceste cîteve cuvinte: „Eu, Vasca Eremovici, soldat al armatei revoluționare ruse, îi spun fie învățatorului: odhănye-te în pace, Republica Romîna va fi la noi, în locul acesta se va ridica o școală așa cum ai visat. Și tu, învățatorule romîn, ai luptat pentru țară!”

Doar atîta așa mai vrea să adaug: că jurnarul cu aceste însemnări a fost găsit în podul școlii, în podul școlii din acest târgușor moldovenesc atunci cînd școala se muta într-o clădire mare, frumoasă, cu clase multe, cu bibliotecă, cu laborator, cu elevii mulți, mult mai mulți decît am visat vreodată învățatorului Gheorghe Simionescu...

EVA NOVAC

și opera lui LENIN

În întreaga milenară istorie a omenirii nu este un alt om care să fi făcut pentru oameni mai mult decît a făcut marele Lenin. Întelept și chibzuit, neînvinș și avîntat în lupta pentru eliberarea poporului, Lenin este o personalitate a carei forță morală se impune și convinge cu putere, chemînd nu numai respectul, admirația și dragostea noastră plină de recunoștință pentru minunatul viitor pe care lupta sa ni l-a făcut prezent, ci trezindu-ne și curiozitatea de a încerca să învățăm din viața și din opera lui.

Pentru noi, educatorii tineretului, este o adevărată datorie morală de a cunoaște viața și lupta lui Lenin, de a ne însuși și a-l aplica principalele sale de viață, stilul său de muncă, modul său de a pune și de a rezolva problemele cele mai felurite. Prin munca noastră de înaltă răspundere socială, înșirînd copiii și tineretul roadele neobosite strădăni ale mișcării omenești, noi urmăm ca elevii noștri să nu devină simpli și pasivi „păstrători” ai cunoștințelor primite, ci vrem ca ei să poată transforma cu înțeleșire aceste cunoștințe într-o forță vie, creatoare și activă în lupta pentru și înțelegi omenirii muncitoare.

Pentru a ști însă cu adevărat lumina piatra de preț a mișcării și sufletului elevilor noștri trebuie să știm noi înșine spre ce fel de exemple de înaltă valoare morală vom îndrepta însetata lor dorință de a cunoaște, de a învăța cum trebuie să trăiască. De asemenea exemple este plină — mai mult și mai deplin decît orice viață și decît orice luptă — viața și lupta lui Lenin. Viața și lupta lui stau la temelie înfipturii lumii noi, socialiste. Lupta și opera lui revoluționară reprezintă cauza muncii multă omeniești. De aceea, de la Lenin, mire om de știință, revoluționar înflăcărat și neclintit, conducător întelept și de înaltă principialitate, putem învăța cel mai mult și cel mai bine cum să trăim și să luptăm noi înșine. Învățăm de la el — și multe mijloace de oameni vor mai învăța încă — un adevăr profund și simplu ca toate marile adevăruri: omul poate înfipturii celei mai îndrăznețe visuri ale sale, dacă acestea sînt visuri ale întregii omeniri însetate de progres, și dacă celor ce luptă le este limpede scopul luptei lor și mijloacele de a o purta. Fie că s-a oprit cu atenția sa de om de știință asupra științei economice, politice și sociale în fosta Rusie țaristă, ajungînd la concluzia că împiedicarea și înșirîndul specific al imperialismului în genere cu caracterul particular al imperialismului în Rusia țaristă face necesară neîmijocată pregătirea și desfășurarea revoluției socialiste, fie că, prin neîmpăcăt și necruțătoare luptă ideologică și înfrînt pe dușmanii marxismului și a dezvoltat genial gîndirea revoluționară, fie că a elaborat cu minuțiozitate planul complex și vast de construire a noul orînduirii socialiste, Lenin ne învăță în esență, în toate operele sale, să avem încredere în forțele în mîntea și în acțiunile poporului muncitor.

Opera lui Lenin a slujit și slujește omenirii în lupta sa pentru fericire. Din paginile lucrărilor sale se desprinde, oriicare ar fi problema tratată, precizarea posibilității concrete de a realiza ceea ce este necesar — victoria revoluției socialiste. Trăind problema rolului luptei politice la clasele muncitoare, analizînd scopul și metodele înfipturii lăncii dintre clase muncitoare și țărănimii muncitoare — alianță care reprezintă, sub conducerea clasei muncitoare, mobilizată și îndrumată de partidul marxist-leninist, singura forță capabilă să răstoarne vechea orînduire burgheză și să construiască lumea nouă, socialistă — sau arătiind cum poate fi înfipturii voința socialistă plină la capăt, fiecunul dintre operele lui Lenin nu constituie un simplu text științific sau un apel mobilizator, dar limitat în timp. Opera sa este un vast și concret plan de acțiune, în care fiecare problemă a tacticii de luptă a clasei muncitoare a fost amănunțit studiată și precizată. Opera lui Lenin nu se „cîștește” simplu, ca o lucrare oarecare, și nici nu se studiază numai pentru a fi cunoscută. Nu poate exista un om cinstit care, citind pe Lenin, să nu ajungă la concluzia că trebuie neapărat să acționeze, și anume să acționeze așa cum indica Lenin. Puterea de convingere a gândurilor lui Lenin este de neînșirînd, reprezintă o urieșă forță reală. Ea s-a concretizat în victoria socialismului în U.R.S.S., în minunata și puternică transformare a lumii, transformare începută în toamna revoluționarăului an 1917. Puterea de convingere a opere lui Lenin este mereu vie și mereu mai de neînșirînd cu citi fiecare nu ceas al istoriei confirmă adevărurile arătate de Lenin.

Cite nu putem învăța noi, pedagogii, educatorii tineretului, din opera lui Lenin! Desigur, în primul rînd, ce o îndatorire de oameni ai vremurilor noi, ce o necesitate a unor oameni de cultură care participăm viu și direct, prin munca noastră, la construirea lumii noi. Învățăm din opera lui Lenin de ce drumul socialismului este „în legile firei”, cum spunea Maikovski. Nu poate aslăzi să fie — sau măcar să se considere — om cult acela care nu se străduiește să cunoască explicația complexelor fenomene ale vieții școlii contemporane, orientarea societății omenești, viitorul ei. Din opera lui Lenin, mai complet decît de oriunde, poate fi însușită marea și simpla învățatură a socialismului științific, a științei despre revoluția socialistă, despre construirea socialismului.

Dar mai mult decît atât. Învățăm din opera lui Lenin nu numai o știință despre societate, o explicație istorică și un program de activitate revoluționară. Din opera și din viața lui Lenin învățăm cum trebuie să fie un om, care sînt acele înalte calități morale ale omului societății socialiste, cum trebuie să se comporte el. Pea deseori sîntem ispitii să-l vedem pe Lenin prin prizma cuvîntelor care, profund adevărate, îl îndepărtează — parca, totuși, de noi. Vorbim în general de genul marelui Lenin, de luminoasa sa personalitate, dar cînd ne gîndim la definiția marxistă a personalității, desigur: nu pe nea ne e la îndemîna să ni-l închipuim pe Lenin apropiat nouă, să ni-l închipuim așa încît să cutezăm a ne strădui să fim ca el. Dar nimeni n-a fost mai simplu și mai prietenos, mai apropiat de a face, decît marele Lenin. Modest și cobru în viața personală, modest și simplu în relațiile sale, Lenin a înșirînd în mod ferici cutezanță genială a personalității „care vede mai bine și mai departe decît contemporanii săi” cu o neobosită studiere a problemelor concrete ale maselor, învășînd de la mase.

Cine dintre noi, educatorii tineretului, citind biografia lui Lenin și amintirile celor ce l-au fost averta, sau studînd opera lui nu s-a oprit vrodată și nu și-a spus, gîndindu-se la minunata îmbinare de calități morale și intelectuale care face neșterșă din mîntea noastră figura lui Lenin: „Oare n-aș putea să-l fac pe elevii mei tot atât de modeste, de plini de grijă atență pentru om, așa cum a fost Lenin? Oare n-ar putea ei deveni stăruitori și exigenți față de ei înșii, așa cum era Lenin în muncă? Oare n-ar putea fi sădînd în sufletul lor acel neșterș devotament pe care l-a avut Lenin față de cauza poporului, cea dirză hotărîre leninistă de a lupta împotriva oricui ar lov — sub orice formă — în interesele oamenilor muncii?”

Lenin, marele conducător, era un om de o rară modestie, prietenos și apropiat de tovarășii.

În închisoare, în deportare sau în exil, Lenin, așa cum își amintesc cei ce l-au cunoscut în acele împrejurări, se interesa întotdeauna de viața și problemele celor din jur, îi ajuta cu

într-o zi, gîșînd rătăcit prin camerele sale de lucru fetița unei tovarășe care muncea la Kremlin. Lenin a stat cu răbdare de vorbă cu ea, pentru a-i potoli plînsul și, pentru a o „distra” fără ca aceasta să-i ia din timpul sau de lucru, a găsit o cale atât de obișnuită pentru părinți: i-a dat un creion, o hirtie — a instalat-o la o masă și, zîmbîndu-i cald, i-a spus: „Ei, acum hai să lucrăm amîndoi!”. Numai un adevărat iubitor de oameni putea găsi asemenea „soluții” pentru probleme simple, după cum atenția sa profundă și încordată pentru tot ceea ce se petrecea știa să indice calea de rezolvare pentru cele mai grele probleme politice și economice.

Adîncul umanism al lui Lenin, marea sa încredere în oameni îl făceau să prelucrasse în cel mai înalt grad pe om și, deci, să aiba cea mai mare exigență față de cei cu care lucra. Atenția și grijă sa pentru oameni, aspect întregitor al modestiei sale, al preturii sale pentru oamenii muncii, s-a vădit în tot cursul vieții lui. Fiu și frate plin de devotament și dragoste pentru ai săi, și-a iubit și și-a respectat familia nu pentru că membrii ei îi erau „rude”, ci pentru că atât părinții și frații săi se străduiau să fie oameni întregi, folositori poporului.

În muncă era plin de grijă pentru tovarășii săi. Cit de emoționante sînt paginile din operele sale în care, printre problemele de importanță vitală pentru popor, pentru cauza revoluției și a socialismului, se întîlneau scurte bilete sau note în care Lenin cere să se rezolve probleme de fiere care zăle unor tovarășii (acordarea unei locuințe, respectarea prescripțiilor medicale, îngrijirea sanatații etc.). Grijă sa pentru oamenii muncii manuale și intelectuale se manifestă deseori de cînd și principalul totddeauna, în amil de după războiul civil.

Lipsurile erau mari, țara sovietică ferecată de blocada capitalistă trebuia, prin eforturi supraomenești, să pornească singură, cu forțe proprii, pe un drum încă nestrăbătut, necunoscut. Lipseau cunoștințele tehnice, lipseau cadre pregătite, dar lipseau chiar și pîinea, și curentul electric, și lemnele. Cit de înalt trebuie ca era la Lenin simțul de răspundere perso-

nală în fața poporului, în fața istoriei, dacă în ureșul muncii istovitoare pentru refacerea economică, pentru găsirea metodelor de construire a socialismului, pentru combaterea dușmanilor acuseși după fraze înclinate el găsăe totuși timp să rezolve și problema asigurării condițiilor mai bune de trai și de muncă pentru unii oameni de știință care încă nici nu se arătaseră a fi prieteni ai puterii socialiste, dar reprezentau un neprețuit tezaur de cunoștințe pe care, cu vremea, cei mai mulți — spre cîntea lor — le-au pus în slujba socialismului.

Neuită este grija lui Lenin pentru creșterea și educarea cadrelor revoluționare, grijă manifestată încă din anii formării partidului și crescută în anii puterii sovietice. Lenin știa nu numai ce să ceară, ci și cum să-l ceară să muncească celor din jurul său, celor ce aveau posturi de răspundere. Asculta atent ce i se spunea, dar surșul ironic și viu care-i juca în ochi nu preveștea nici un fel de îngăduință pentru cel nepriecut sau șovinic și devenea fulger de neîndurat pentru răuvoitori și dușmani.

Prețuirea lui Lenin față de oameni era atât de sinceră și puternică, încît trezea în inimile celor ce-l cunoșteau sau măcar auzeau despre el o puternică încredere și dragoste. Prima nenumărate scrisori, în care oamenii simpli, de oriunde, îi vorbeau pe față, deschis și fără șială, despre problemele lor. Nu știu au fost conducătorii iubii cu o asemenea dragoste caldă, de la om la om, cărora să li se fi oferit asemenea daruri modeste dar înfrumusețate de caldă dragoste omenescă, așa cum i s-au oferit lui în anii de foamete și lipsuri — alimente, o pătură, o haină — și aceasta din partea unor oameni simpli și necăliți, care doreau și gîndeau că astfel îl pot ajuta pe Lenin în adevăr ca pe unul „de-al lor”. Se cunosc multe cazuri de oameni din cele mai felurite tinuturi ale întinsei Uniunii Sovietice care erau sincer mîndri — iar altora nu le venea să creadă — cînd aflau că Lenin nu este „de pe la ei”.

Cum se explică aceasta? Istoria omenirii a mai cunoscut și alte personalități, genii plămădite din fierberea înnoitoare la răsăcure de vremuri. Dar inima oamenilor simpli și multă rareori a simțit bîntînd alături,

impiedica impetuoașă activitatea dusă de Lenin în slujba făuririi patriei socialiste, în lupta pentru liberarea poporului. Neclintita încredere în victoria proletariatului, dirzenia în lupta bolșevică au exprimat împede înalta prețuire pe care Lenin o avea pentru forța vie, creatoare, a maselor pozitive pe lăgășul furtunos al revoluției socialiste.

Pașuncea cu care studia, stătușnicia cu care a luptat pentru traducerea teoriei marxiste în practică, neobosită sa grijă pentru justa rezolvare a problemelor maselor muncitoare — totul în viața și în lupta lui Lenin ne vorbește despre înaltul patriotism al acestui neîntrecut geniu al revoluției.

Una dintre formele de manifestare ale acestui patriotism activ și constructiv era neobosită și principială activitate științifică și politică a lui Lenin este străbătută de un înalt spirit partinic, de o puternică afirmată combativitate împotriva părelor și practicilor dușmanilor marxismului, împotriva dușmanilor revoluției și al poporului. De la tonul de polemică plin de usturătoare ironie cu care demască rădăcinile de clasă ale diferitelor manifestări de oportunism în gîndire și în politică pînă la necruțătoare luptă împotriva dușmanilor socialismului, Lenin n-a slăbit nici un moment și în nici un domeniu combativitatea partinică, specifică comunistă.

Nimeni ce el n-a pretul mai cu pricepere ceea ce este de valoare în tot ce a creșt geniu omului, în strădania de a-și ușura traiul și de a înfiore cu nepieritoare frumusețe artistică viața fiecărei zile. Dar nimeni ca el n-a știut să arate, într-o lumină necruțătoare de puteratic, tot ceea ce exploatarea omului de către om a pîngărit cu silnicie, crimene și nedreptățile ce o întovărășesc. Nimeni ca el n-a știut să critice și să înfrîngă orice încercare a ceea ce a fost purced în lumea veche de a „mai dămușu împotriva noului care se făurea prin luptă. Combativ față de adversarii politici și față de refugiu „ideologic” al acestora, necruțător față de dușmanii poporului, Lenin a ridicat pe culmi înalte tradiția comunistă de transparență împotriva față de tot ceea ce nu slujește intereselor maselor.

Minunată este sarcina noastră de educatorii — și plină de răspundere este ea dacă ne gîndim cit de înalt unamne trebuie să fie trăsăturile de caracter pe care, prin munca noastră, sîntem chemași să le formăm tineretului! Cu cît mai grea — dar și mai plină de bucurii — ne apare această muncă de sfîșiorii de caracter, dacă ne gîndim căror exemple de oameni ai lumii socialiste trebuie să ne străduim să semene elevii noștri.

Să-i educăm pe tinerii ce ne sînt încredințați în spiritul respectului, al dragostei și al încrederii în forțele creatoare ale maselor, respect și încredere care au însușești lupta lui Lenin.

Să educăm jineretul nostru în spiritul modestiei leniniste, al perseverenței și al abnegației leniniste în muncă. Să orientăm just gîndul și avîntul tineresc al elevilor noștri spre o înaltă, leninistă dragoste față de patria socialistă făurită prin munca și lupta poporului condus de partidul nostru leninist.

Să ne străduim ca exemplarii vii al vieții și al luptei lui Lenin să fie pentru noi profesori și educatorii totddeauna, călăuză în muncă pe care o desfășurăm ca participanți activi la opera leninistă de construire a socialismului în patria noastră.

Acum, cînd se împlinesc 40 de ani de cînd, în înfrîngat și neînșirînd iureș revoluționar, muncitori și ostași poporului condus de Lenin au deschis omenirii întregi drumul spre fericire, nu putem să nu simțim cu toții mîndria de a participa la lupta pentru care Lenin nu și-a preocupat viața, la lupta pentru socialism.

Cu 56 de ani în urmă, Lenin scria, vorbind despre sine și lovarășii săi de idei: „Nu mergem viu al grup compact, pe un drum rîpos și neprecios, înfiindu-ne strîns de mîna. Sîntem inconșurati din toate părțile de dușmani și sîntem nevoiți să mergem mai totddeauna sub focul lor”. Au trecut doar 56 de ani de atunci — și cît de fundamental este schimbată azi situația! Tunurile de pe crucișurorii „Aurora” au izbit în poarta grea a istoriei și au deschis-o spre calea înșirînd pe care azi sute de milioane de oameni merg, cu stăguri larg desfășurate, spre victoria socialismului și comunismului, condus de comunistii cari nu mai sînt „un grup ce merge pe un drum rîpos”, ci o armată victorioasă.

Victoriile socialiste ale zilelor noastre adevereșe profeticele cuvinte ale lui Lenin referitoare la rolul de avangardă al proletariatului rus în îndeplinirea sarcinii de a înfipturii revoluția socialistă.

De aceea, din partea noastră ca educatorii ai tineretului nici un priinos de recunoștință și dragoste n-ar fi mai trainic și mai de preț față de patria socialismului victorios, Uniunea Sovietică, față de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, față de Lenin, făuritorul statului socialist și al Partidului Comunist, decît munca noastră pentru a sădînd în conștiința fiecăruia dintre elevii noștri dorința hotărînd de a încerca să se poarte, să muncească și să lupte ca Lenin. Nu vom putea noi, profesorii, să înălțăm lui Lenin un monument mai luminos și mai nepieritor decît făurirea unui tineret care să iubească poporul și cum să lupte pentru viața fericită a tuturor oamenilor muncii.

Prof. univ. FLORENȚA RUSU

Din partea Comitetului național pentru comemorarea lui J. A. Komensky

Spre a avea o evidență a manifestărilor în legătură cu comemorarea lui J. A. Komensky în țara noastră, comitetele de organizare sînt rugate să comunice toate acțiunile locale secretariatului tehnic al Comitetului național din București format din:

- Tov. Mareș Dorina, la Comitetul național pentru apărarea păcii — din str. Polonă nr. 19 (telefon: 1.68.66).
- Tov. Antohi Iosif, la Institutul de științe pedagogice — str. Spîr Harret nr. 8 (telefon: 4.24.71).
- Tov. Lupu Ion, la Ministerul învățămîntului și Culturii — str. A. Popov nr. 30 (telefon: 4.39.00 interior 64).

La aceiași secretariat se vor adresa și cerețele sau informațiile documentare la bibliografie, material documentar etc.

A APARUT REVISTA DE PEDAGOGIE Anul VI, nr. 10, oct. 1957

Din cuprins:

- Stanciu Stoian: Înainte mergătorii în sprijinul propriului nostru mers înainte.
- N. C. Goncearov: Știința pedagogică sovietică la a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.
- Anton Vasilescu: Răsunețul Marelui Octombrie în rîndul sîlujitorilor școlii din țara noastră.
- Mircea Ștefan: Din trecutul marii prieteni în domeniul învățămîntului.
- Ion Dragu: Educarea tineretului în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar — sarcină de frunte a cadrelor didactice.
- Critică și bibliografie.

La școala medie nr. 1 din orașul Ulla novsk, clasa în care a învățat V. I. Lenin a fost transformată în muzeu.

ÎN LUMINA EXPERIENȚEI SOVIETICE

Succese în pregătirea politehnică a elevilor

În vara anului 1956, când a apărut Hotărârea partidului și guvernului cu privire la îmbunătățirea învățământului de cultură generală — hotărârea care prevedea introducerea elementelor politehnice în școlile noastre — în rândurile învățătorilor și profesorilor s-a simțit multă însușire. Cei mai mulți dintre ei cunoșteau succesele obținute de școala sovietică pe drumul politehnizării învățământului și se bucurau că vom începe și noi s mergem pe același drum, să dăm elevilor noștri o pregătire mai completă, mai multilaterală pentru viitoarea lor muncă de constructori ai socialismului.

Pornind pe această cale, noi am avut posibilitatea să folosim metode deja verificate, să evităm încercări care s-au dovedit a nu fi eficiente. Pedagogii noștri aplică în condițiile specifice ale țării noastre experiența sovietică în ceea ce privește predarea bazelor științelor, organizarea lucrărilor practice în atelierele școlare, în întreprinderi, pe parcele experimentale, în cercurile tehnice ale elevilor etc. Lucrările pedagogilor sovietici sînt de un mare folos cadrelor didactice din țara noastră în lămurirea unor probleme teoretice și practice privitoare la conținutul învățământului politehnic, la raportul între acestia și învățământul profesional etc.

Deși școala noastră se găsește de abia la începutul realizării învățământului politehnic, unele succese însemnate au și fost obținute în această direcție, datorită în mare măsură lozului acestui ajutor pe care l-au primit din partea școlii sovietice. S-a dovedit în acest domeniu căte lucruri frumoase se pot realiza într-un timp scurt atunci cînd se pornește de la ceea ce există, care există entuziasm și dorința de a înainta lucruri mari. Convinse de necesitatea introducerii elementelor de politehnizare în școală, multe colective pedagogice au pornit, cu mijloacele unora destul de modeste, cu sprijinul părinților, al întreprinderilor, al cadrelor didactice și al organizațiilor de tineret, în realizarea unor ateliere școlare, în zădărnici, în desăvîșirea lucrărilor practice cu elevii.

Am avut nu de mult prilejul să stau de vorbă cu tovarășul Vasile Bănuș, directorul școlii medii nr. 1 din orașul Medias și să văd în prima mână primele școli din țară în care au fost organizate ateliere școlare. „Citim într-o revistă sovietică — mi-a povestit tovarășul Bănuș — despre experiența unei școli medii din U.R.S.S. cu privire la activitatea practică a elevilor în atelierele de încercări și imitații. Ce interesant! — mi s-a spus —. Elevii acestei școli au posibilitatea ca, odată cu terminarea învățării, să-și aleagă cu ușurință o profesie și să-și însușească lesne, căci și capătă chiar în școală dragostea față de munca fizică și pregătirea necesară. Am hotărît să organizăm și noi, în școala noastră, ateliere. Conducerea întreprinderilor din orașul nostru ne-a ajutat și atât că acum avem ateliere înzestrate cu tot felul de scule și chiar cu un strung pe care elevii învăță să-l mînuiască”.

Școala medie nr. 1 din Medias nu constituie un caz izolat. În satele de școli de 7 ani și medii din țară au fost organizate lucrări practice cu elevii în ateliere școlare, fie în întreprinderi, în stațiunile de mașini și tractoare etc. În alte sate și sate de școli se desfășoară lucrări pe parcele experimentale sau se dobîndesc însemnate succese în pregătirea agricolă a elevilor.

Fără îndoială, în desăvîșirea lucrărilor practice de ateliere și pe parcele experimentale se mai întâmpină nu puțin greutăți, se manifestă lipsuri. Cu toate acestea, lucrările practice ne dau de pe acum posibilitatea să creștem unele concluzii deosebit de importante, de utile pentru viitor. Experiența arată că, dacă lucrările practice se desfășoară pe baza unui plan de muncă, dacă maestrul sau profesorii care conduc lucrările știu să evite caracterul meștegăresc și să stabilească o legătură strînsă între activitățile practice și cunoștințele teoretice ale elevilor, aceștia pot să realizeze în cel mai scurt timp rezultate deosebite și să dobîndească cunoștințe și deprinderi politice valoroase și utile. Mulți elevi și-au și însușit în mod satisfăcător priceperile de a efectua diferite operații de prelucrare a lemnului, a tablei, a sîrmei, a oțelului, știu să lege și să mînuiască unele simple aparate agricole, să execute lucrări de pregătire a solului, să semene, să îngrijescă semințele, să rădăsească etc.

Experiența desăvîșirii lucrărilor

practice arată de asemenea că acesta aduce contribuție însemnată la ridicarea generală a nivelului de pregătire a elevilor. Într-adevăr, dacă nimeni nu s-a semnalat vreun caz cînd un elev s-a obișnuit la lecții proaste din cauza lucrărilor practice, în schimb au fost nu puțin cazurile cînd elevii care manifestau un interes scăzut față de studiul științelor naturale, a fizicii, chimiei, geologiei, au început să se intereseze de aceste discipline tocmai pentru că au fost atrași de munca practică și s-au convins că noțiunile teoretice pe care le studiază în clasă sînt neapărat necesare în orice fel de muncă. În orice ramură de producție.

Lucrările practice ale elevilor au arătat încă un fapt deosebit de însemnat — și anume, că ele pot aduce o contribuție deosebit de mare în îmbunătățirea educației elevilor. Într-adevăr, s-a dovedit că în procesul muncii elevii devin mai disciplinați, mai conștiințoși, mai punctuali. Ei încep să țină seama de timpul și de munca fizică, capătă o atitudine sănătoasă față de avuții obștești, față de proprietatea socialistă. Învățat să lucreze laolaltă, să se comporte ca adevărați tovarăși.

Întrîndu-se exemplul școlii sovietice, în vacanța trecută s-a introdus și noi, pentru prima oară, practica în producție a elevilor în uzine. În gospodăriile agricole colective, în gospodăriile agricole de stat, stațiunile de mașini și tractoare. Grupe de elevi au avut posibilitatea să participe la activități locale care mai variate aspecte ale procesului de producție, să vadă cu ochii lor cum funcționează anumite mașini, unele sau instalații despre care citiseră în cărți. Elevii școlii medii nr. 23 din Capitală de pildă, care și-au desfășurat practica la uzinele „Mao Tzedun”, au trecut — pe baza unui plan întocmit în comun de către școală și specialiștii din uzină — prin toate secțiile acestora. Ei au avut prilejul să vadă aci diferite tipuri de prese, de strunguri, raboteze și alte mașini, au putut urmări procesele tehnologice ce le mai variate. Multe din legile fizicii și chimiei pe care le studiaseră înainte în clasă au avut claritate pe deplin abia în uzină. Și toate datele, toate observațiile culese acolo constituie acum, pentru profesori, un adevărat „material didactic”, folosit din plin în clasă, la cursurile de învățămînt în uzină și unele deprinderi practice și — ceea ce este încă înalt deosebit de important — au avut prilejul să cunoască de aproape munca creatoare a muncitorilor, să vadă cu ochii lor unde și cum se făurește bunurile materiale.

Atrăși de munca practică, de problemele tehnicii — de multe ori entuziasmați pentru aceste probleme — elevii lucrează intens în cercuri, care le oferă posibilitatea să dobîndească talente, să-și arate dibăcia, să-și valorifice inițiativa, spiritul de creație. La Timșoara, de pildă, „tinerii chimiști” din cercuri știu să prepare în laborator „produse” cernăle, cremă de față, mizer artificială și multe altele, care sînt utile pe calea și pe pînă. Tinerii tehnicieni de la școala medie nr. 22 din București au studiat motorul cu combustie internă și au dobîndit astfel cunoștințe foarte valoroase în legătură cu construcția și funcționarea lui.

În orice multe cunoștințe dobîndesc elevii și cu prilejul excursiilor și vizitelor în producție. Organizate în vederea studierii anumitor probleme legate de cunoștințele predate la lecții, aceste excursii și imitații aduc pe elevii cu multe aspecte concrete ale muncii în fabrici și pe ogare. Excursiile făcute de elevii școlii medii din Birlad, de pildă, la fabrica de rîmni din orașul lor, de elevii școlii medii de 7 ani din Bistrița la Hidrocentrala de la Bicaz, de elevii școlilor din regiunea uzinelor din localitate sau de elevii din orașul Ploiești la unitățile petrolifere, au ajutat să înțeleagă mai adînc, cu posibilitate de aplicare în viață, să facă să se apropie mai mult de muncitorii, le-au trezit dorința să lucreze și înșiși în producție.

În toate aceste activități, călăuză principala a pedagogilor noștri o constituie experiența colegilor lor sovietici. Și tot de la ei învăță profesorii noștri cum să introducă elementele de politehnizare nu numai în cadrul lucrărilor de laborator sau al activităților practice, ci și în însuși procesul predării la lecții. Este un fapt binecunoscut, într-adevăr, că dinău de mult, ca urmare a influențelor rîmnișene din școala veche, predarea multor teme la fizică, chimie, matematică, biologie, avea un caracter formal, întrucît cunoștințele transmise elevilor nu erau legate de aplicațiile lor în activitatea practică. Acest fel de predare a avut drept rezultat faptul că absolvenții ai liceelor, care știu foarte bine să enunțe diferite legi din fizică

și chimie sau formule matematice, nu puteau indica uneori nici măcar un singur exemplu de modul cum se aplică acestea în industrie, agricultură, transport etc. Acum, înseși programele de învățămînt și manualele școlare, în care este valorificată din plin experiența sovietică, acordă tot mai multă atenție împlinirii cunoștințelor teoretice cu aplicațiile lor în practică. În școli se rezolvă mai multe probleme cu conținut practic, se insistă asupra unor teme menite să lămurească elevilor bazele producției moderne. Bunăoară, profesorii lămuresc elevilor construcția și funcționarea unor mașini și mecanismele importante, le arată cum se folosesc diferite metode de energie, le fac cunoscute metodele de obținere industrială a unor substanțe organice și neorganice, îi familiarizează cu problemele agrobiologiei, ale zootehnicii și agrotehnicii.

Pregătind astăzi, în școlile noastre, un tineret care va fi în stare să lucreze cu tot mai bune rezultate în producție, pentru că încă de pe băncile școlii începe să cunoască tainele ei, problemele și perspectivele ei. Și dacă în munca noastră pentru creșterea unui asemenea tineret pășim de la început cu fermecute — aceasta o datorăm marilor noștri prieteni din Țara Socialismului care, și în această privință, ca și în toate celelalte, nu precupețesc sprijinul și ne ajută să ajungem cît mai curînd la rezultatele tot alt de strălucite cum au ajuns și ei.

Prof. M. FLORESCU

Lucrînd în atelierele care s-au înființat pe lângă școli, elevii își însușesc numeroase deprinderi practice, aplicînd cele învățate la lecții și pregătindu-se astfel mai bine pentru viitoarea lor muncă în producție.

În clasa: în atelierul de timpărie al școlii medii mixte nr. 1 lae Bălcescu” din Capitală.

Învățînd de la prieteni

Vă amintiți, desigur, peisajul emoționant al unei clase cu elevii „dintr-o țintă”, îmbrăcați în uniforme curate, cuminiți și alinați la capătul băncilor, urmînd cu ochii mari povestea „Scuții Roșii” sau încercînd să aștepte cu răbdare rîmnișii care dădă au fost patru și au zburat din nou. O astfel de clasă îți amintește de un sanctuar, iar gîndul de a o tulbura de o împietate. Această senzație vine, printre altele, și de faptul că simți că aici este un laborator în care se lucrează cu cea mai fină și mai delicată substanță. Aici se modelează alături unul în prima lui formă — și de felul cum este lucrat acum depinde tot dezvoltarea lui viitoare. Iată de ce muncă învătătorilor cu elevii din clasele inițiale este una dintre cele mai dificile și atât de tovarășii Ana Avadanei, care predă la clasa I a școlii elementare de pe lângă Institutul pedagogic de învătători din Iași, caută în permanență noi și noi metode de muncă. După cum mărturisește dînsa, în această privință cel mai prețios ajutor i-a fost experiența învătătorilor sovietici.

La prima vedere lucrurile par simple. O învătătoare spune unor copii o povestioară de-alteori ori spusă. Overtă însă în învătătoare învătătorii își ilustrează povestirea cu niște poze pe care le fixează pe rînd pe tablă, recompunînd din fragmente o prezentare plastică a întregii povestiri. Mai observi că, la urmă, ea scoate de sub catedră niște mașini de carton, cu ajutorul cărora dramatizează aceeași povestire. La o altă oră ai să observi, poate, că elevii învătă să scrie și să citească ajutîndu-se de niște litere de carton. Cîta muncă, cîte eforturi se ascund înoua acestor lucruri simple!

În I. Petrescu, directorul Institutului pedagogic de învătători, s-a întors nu de mult din Uniunea Sovietică, cu un noian de impresii și planuri de viitor. „Este o dorință de onoare pentru pedagogii sovietici — ne spune dînsul — cu cei mai viștici, cu mai multă experiență, să ia asupra lor îndrumarea celor tineri, să-i ajute să biruie greutățile pe care le întâmpină în muncă. Încep să facem și noi la fel și nu mă îndoiesc că vom obține rezultate bune. Din ceea ce am văzut în Uniunea Sovietică doresc să realizăm și următorul lucru: un cabinet metodic al școlii, organizat pe comisiile de obiecte. Vom alcătui grupe de profesori de la 2-3 discipline înrudite. Prin interesanțele, profesorii vor urmări îmbunătățirea conținutului științific al lecțiilor, pe baza unor teme. După aceea vom discuta în ședințele consiliului pedagogic și vom stabili ca metoda cea mai bună sau taurile cele mai bune ale diferitelor metode să fie folosite pe viitor de toate cadrele didactice”.

Desigur, aceste proiecte vor găsi printre profesorii Institutului pedagogic un mediu prielnic de realizare, fiindcă folosesc experiența sovietică care aici o mai veche tradiție. Profesorul de istorie de pildă, folosesc de mult timp la lecțiile sale metoda referatelor, pe care a aflat-o într-un număr al Analelor românești-sovietice, iar profesorul de pedagogie s-a inspirat în organizarea cabinetului pedagogic din stațiunile care le-a dat directorul școlii nr. 1 din Chișinău, cu prilejul unei vizite la Iași.

La școala medie nr. 4 profesorii sînt la ore. În cancelaria găsăm numai pe instructora superioară de pionieri, Veronica Agrigoraie, încîntată că are cît poată despre corespondența pe

care pionierii din detașamentul ei o poartă cu elevii de la o școală elementară din Cernaui, despre dăruirile pe care le-au primit de acolo și despre acelea pe care le-au trimis. Odată, pionierii din Cernaui au povestit, print-o scrisoare, celor din Iași despre felul cum au organizat o excursie. În urma acestor scrisori, detașamentul școlii medii nr. 4 a făcut o excursie asemănătoare, care a fost foarte frumoasă, foarte interesantă și...

Din păcate, a sunat. Toi. Agrigoraie, care se plece la pionierii ei, fiindcă știu că pauzele sînt scurte, ma grabesc să stau de vorbă cu profesorii care intră în cancelarie.

Toi. Sonia Albu, profesoară de științe naturale, îmi arată ce mult îi folosesc metodele sovietice pentru predarea geologiei și botanicii. Cîț despre felul în care realizează o organizat munca în laborator — pe baza lucrului pe grupe, datorită cărui se pot satisface toate cerințele chiar cu material puțin — sau în muzeul școlii — cu ierburile și insectele pe teme — aceasta nu este un secret, fiindcă el poate fi aflat de oricine, cu ușurință, din două cărți sovietice „Predarea biologiei în școală” și „Organizarea muzeului școlar”. Se pare însă că este un secret — cel puțin pînă se realizează — proiectul de a face schimb de materiale didactice cu o școală din Uniunea Sovietică. Și la geografie se folosesc larg experiența sovietică. Profesoara Lidia Guguian a învătat limba rusă și poate consulta în original revistele de specialitate „Vokrug sveta” și „Geografija v škole”. I se întâmplă adesea să înă, la ședințele cerului pedagogic, scurte informații despre cuprinsul acestor reviste, și despre ultimele cercări științifice ale geografilor sovietici.

Tot la orele de după amiază, acțiunile casei pionierilor din Iași se desfășoară din plin. Oare aici ce se folosesc din experiența sovietică? Ma gîndesc că însăși experiența acestor case a pionierilor este un exemplu și aplicării experienței sovietice în domeniul educației copiilor. Într-una din încăperile casei se găsesc câteva daruri primite de pionierii țerei de la prietenii lor din Țara Socialismului. O băncuță în mînată și două modele executate de trafoari mă unesc prin exactitatea, mîgala și arta cu care sînt lucrate. Pinza sînt de trafoari a lăsat, între zecile de înfioruri, o distanță care abia dă depășește 2 milimetri. Poate nici n-ai bănui că aceste minuscule opere de artă sînt creații unor mîni de copii, dacă e-ți chețele, lipite discret într-un colțisor, nu ar trăda un scris copilăresc: „Ruminskomu drugu ot Produna Stepana”, prietenului român de la Produn Stepan. La rîndul lor, pionierii romîni le-au pregătit prietenilor de departe daruri tot atât de frumoase: machete complicate de nave de diferite proporții, aeromodele cu linii suple și line, de cele mai diverse tipuri, fel și fel de mici realizări, rod al unei munci îndelungate și sîrguincioase. „Într-o încăpere alăturată vibrează sunetele unei vioi. Aici e cercul de muzică. Vreo cîteva țefe învătă să mînuiască arcușul. Imi aruncă ochii pe cîntecul pe care-l au care l-au învățat de la școala sovietică a lui Radionov și Gregorian — imi spune profesorul de muzică — este cea mai lesnicioasă, căci dă copiilor posibilitatea să înceapă studiul digitației nu în gama doajor, ci în mod simultan în trei game”.

La cercul de coregrafie, repetiția este în toi. O duzină de țefe repetă cu convingere, după o melodie

AMINTIRI ȘI LEGĂMINTE PENTRU VIITOR

Aniversarea Marelui Octombrie îmi da prilejul să înnod laolaltă amintiri și gînduri trecute cu realități prezente și cu minunate perspective de viitor.

„Mă întorc în urmă cu 40 de ani. Prin negura vremurilor de mult trecute, mă văd elev de liceu în orașul zguduit de război care își trăia ultimele clipe pe frontul din apropierea lui, într-una din zilele lui noiembrie 1917. Imi amintesc acum de cerul plumburiu, din înaltul cărui cernea o ploaie maruntă și pătrunzătoare. Zgribuliți de frigul înăsprii de vîntul umed și rece care suflase cu înversunare toată noaptea, vreo treizeci de copii așteptau, în clasa neîncălzită, ora de istorie. Profesorul întirzia însă. Ne cuprinsese pe toți o neliniște. Un fel de presimțire parcă îmi spunea că se întîmplase totuși ceva deosebit.

Și n-am să uit niciodată figura omului care, în sfîrșit, intră în clasă. Palid, dar cu privire arzătoare, păși spre catedră, aruncă pe ea calogul și, venind în fața noastră, ne spuse cu un glas în care tremura emoția: „Mai băieți!... a pornit revoluția în Rusia! Să înțeți mințile, dragii mei, că vremuri mari așteaptă omirea. Da, da... vremuri mari!... Și, propîndu-se în coate pe marginea ferestrei, își pironi privirea în negura de afară.

Mult timp n-am înțeles semnificația cuvintelor bătrînului meu dascăl de istorie. Nu mi-am putut da seama ce gînduri îi frîntăntă mintea, ce sentimente l-au făcut să ne vorbească în acele momente cînd în Rusia se punea piatra de hotar între o lume veche și putredă și o lume nouă, a libertății, fericirii și progresului.

Și nu am cunoscut încă multă vreme după aceea adevăratul sens al vremurilor noi, care se plămădeau în marea țară vecină. Nu l-am înțeles deplin nici cînd am terminat liceul, nici chiar student fiind și apoi profesor de istorie.

Abia odată cu eliberarea patriei noastre am avut posibilitatea să aflu, să vadă, să citesc, să înțeleg altele și altele lucruri care-mi rămăseseră necunoscute înainte. Și de atunci, în fiecare an, aniversînd Luceafărului sărbătoare a Marelui Octombrie în condițiile transformatorilor uriașe care s-au petrecut și se petrec neconștient în țara noastră, înțeleg tot mai adînc sensul cuvintelor rostite de fostul meu dascăl acum 40 de ani, într-o zi ploioasă

de început de noiembrie, undeva într-o sală de clasă friguroasă și rece. De atunci aniversarea zilei de 7 Noiembrie este și pentru mine una din cele mai mari sărbători, o sărbătoare care mă leagă tot mai strîns de popor și mă face să muncesc și să lupt cu tot mai multă hotărîre pentru fericirea lui.

Și dacă astăzi pot într-adevăr să muncesc mereu mai bine, mai cu folos — aceasta se datorește faptului că la temelie școlii noastre stau ideile luminoase ale Marelui Octombrie, stă învățătura marxist-leninistă, care ne dă posibilitatea nouă, pedagogilor, să creștem un om nou, corespunzător noilor vremuri, stă experiența școlii sovietice, care merge de 40 de ani pe acest drum, obținînd succese uriașe.

A fost schimbat cu desăvîrșire conținutul învățămîntului în țara noastră. De la un învățămînt mistic și idealist, încorsetat de principii care frînau gîndirea logică și libertatea de interpretare, s-a trecut la un învățămînt care asigură dezvoltarea multilaterală a personalității omenești. Școala noastră l' înarmează azi pe elevii cu cunoștințele științifice legate strîns de activitatea practică, de viață. În direcția aceasta, ca și în multe altele, primim un ajutor larg din partea pedagogilor sovietici, care ne împărtășesc cu dragoste prietenească experiența lor cu prilejul întîlnirilor directe, fie prin cărți, broșuri și reviste, fie prin materialul didactic pe care ni-l pun la dispoziție sau prin altele și altele alte cai.

În aceste zile, cînd sărbătorim cea de a 40-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, îmi mănifest și eu, alături de toți pedagogii din toate școlile patriei noastre, alături de toți oamenii muncii, adevărată bucurie pentru uriașele realizări dobîndite de popoarele sovietice. Împreună cu ei, aduc prinsoțul meu de recunoștință pentru ajutorul frățesc, dezinteresat pe care l-am primit și îl primesc în lupta pentru o școală nouă. Pentru noi toți, această mare sărbătoare este prilej de a face legămint că vom întări neconștient munca noastră, educînd pe elevii în spiritul ideilor revoluției, făcînd din ei patrioți înflăcărați, oameni deștiocini, care să iubească munca și pe cei ce muncesc, care să fie oricînd gata să slujească poporul.

I. DRAGOMIRESCU
profesor la școala medie nr. 11 „Dimitrie Cantemir” — București

FAPTE SEMNIFICATIVE

(Urmare din pag. 1)

O vorbă din popor spune că „Cine dă, primeste”. Așa s-a întîmplat și la Coșava. În vîntători și profesorii au organizat excursii cu elevii la pădure. Elevii purtau în spate trîștite sau ghiozdane goale. S-au întors cu ele pline cu sămîntă de salbă, lemn oînesc, sînger, castane și fructe de tui, pe care le-au trimis în dar muncitorilor de la ocolul silvic: „Voi ne ajutați pe noi, copiii, noi vă ajutăm să creșteți pădurile”. Acesta era semnificația darului elevilor.

Într-o zi a pornit o adevărată emulație. Fiecare vrea să obțină succese cît mai mari și a antrenat întregul colectiv didactic în munca de sprijinire a cooperativizării agriculturii.

La început, în frunte erau cei din Berbicieni. Datorită în mare parte acțiunii de lămurire dusă de către cadrele didactice, un număr însemnat de țărani din acest sat au intrat în întovășirile agricole.

În vîntători din celelalte sate nu s-au lăsat însă mai jos. Astăzi, în frunte se află satele Funtănești și Chiticieni, unde procesul de cooperativizare este pe sfîrșite. Un merit deosebit în acțiunea de convingere a țărînilor din aceste sate de a porni pe drumul socializării agriculturii revine învătătorilor Vasile Luncanu și George Grosu.

Un cîntec și jocul — așa a fost denumită chemarea lansată de pedagogii din comuna Zimbreasca, raionul Roșiori, către toate brigăzile științifice ce urmează a fi organizate după modelul celui ce a activat în anul trecut în raionul Sighet. Membrii brigăzii (intellectualii de diferite specialități, printre care mulți profesori și învătători), deplasîndu-se la sate, dau răspunsuri și sfaturi cetățenilor care pun întrebări (MAXIM. LIAN BOROȘ)

de activitate o constituie brigăzile științifice ce urmează a fi organizate după modelul celui ce a activat în anul trecut în raionul Sighet. Membrii brigăzii (intellectualii de diferite specialități, printre care mulți profesori și învătători), deplasîndu-se la sate, dau răspunsuri și sfaturi cetățenilor care pun întrebări (MAXIM. LIAN BOROȘ)

Vasile Luncanu, George Grosu și Vasile Grosu sînt învătători, directorii școlilor elementare din satele Funtănești, Chiticieni și Berbicieni, raionul Bacău.

Într-o zi a pornit o adevărată emulație. Fiecare vrea să obțină succese cît mai mari și a antrenat întregul colectiv didactic în munca de sprijinire a cooperativizării agriculturii.

La început, în frunte erau cei din Berbicieni. Datorită în mare parte acțiunii de lămurire dusă de către cadrele didactice, un număr însemnat de țărani din acest sat au intrat în întovășirile agricole.

În vîntători din celelalte sate nu s-au lăsat însă mai jos. Astăzi, în frunte se află satele Funtănești și Chiticieni, unde procesul de cooperativizare este pe sfîrșite. Un merit deosebit în acțiunea de convingere a țărînilor din aceste sate de a porni pe drumul socializării agriculturii revine învătătorilor Vasile Luncanu și George Grosu.

de activitate o constituie brigăzile științifice ce urmează a fi organizate după modelul celui ce a activat în anul trecut în raionul Sighet. Membrii brigăzii (intellectualii de diferite specialități, printre care mulți profesori și învătători), deplasîndu-se la sate, dau răspunsuri și sfaturi cetățenilor care pun întrebări (MAXIM. LIAN BOROȘ)

Vasile Luncanu, George Grosu și Vasile Grosu sînt învătători, directorii școlilor elementare din satele Funtănești, Chiticieni și Berbicieni, raionul Bacău.

Într-o zi a pornit o adevărată emulație. Fiecare vrea să obțină succese cît mai mari și a antrenat întregul colectiv didactic în munca de sprijinire a cooperativizării agriculturii.

La început, în frunte erau cei din Berbicieni. Datorită în mare parte acțiunii de lămurire dusă de către cadrele didactice, un număr însemnat de țărani din acest sat au intrat în întovășirile agricole.

În vîntători din celelalte sate nu s-au lăsat însă mai jos. Astăzi, în frunte se află satele Funtănești și Chiticieni, unde procesul de cooperativizare este pe sfîrșite. Un merit deosebit în acțiunea de convingere a țărînilor din aceste sate de a porni pe drumul socializării agriculturii revine învătătorilor Vasile Luncanu și George Grosu.

de activitate o constituie brigăzile științifice ce urmează a fi organizate după modelul celui ce a activat în anul trecut în raionul Sighet. Membrii brigăzii (intellectualii de diferite specialități, printre care mulți profesori și învătători), deplasîndu-se la sate, dau răspunsuri și sfaturi cetățenilor care pun întrebări (MAXIM. LIAN BOROȘ)

Vasile Luncanu, George Grosu și Vasile Grosu sînt învătători, directorii școlilor elementare din satele Funtănești, Chiticieni și Berbicieni, raionul Bacău.

Într-o zi a pornit o adevărată emulație. Fiecare vrea să obțină succese cît mai mari și a antrenat întregul colectiv didactic în munca de sprijinire a cooperativizării agriculturii.

La început, în frunte erau cei din Berbicieni. Datorită în mare parte acțiunii de lămurire dusă de către cadrele didactice, un număr însemnat de țărani din acest sat au intrat în întovășirile agricole.

În vîntători din celelalte sate nu s-au lăsat însă mai jos. Astăzi, în frunte se află satele Funtănești și Chiticieni, unde procesul de cooperativizare este pe sfîrșite. Un merit deosebit în acțiunea de convingere a țărînilor din aceste sate de a porni pe drumul socializării agriculturii revine învătătorilor Vasile Luncanu și George Grosu.

Al IV-lea Congres al sindicatului nostru

(Urmare din pag. 1)

predarea obiectelor respective în fața elevilor și sprijinul pe care-l pot da părinții în vederea asigurării succesului la învățătura al copiilor lor. Cu acest prilej li s-au dat părinților și o serie de îndrumări privind modul cum trebuie să aștepte și să controleze copiii în prezădărea lecțiilor.

Comisia muncii profesionale, de masă ține o strînsă legătură cu colectivul cabinetului metodic al școlii, pentru a contribui la realizarea sarcinilor cuprinse în planul lui de muncă. Acest plan întocmit cu sprijinul comisiei muncii profesionale, prevede, între altele, antrenarea cadrelor didactice în munca de cercetare științifică. Comitetul sindical de instituite sprijină pe învătători și profesori în

Intocmirea unor șeferate cu caracter pedagogic, în organizarea unei expoziții pedagogice permanente, în recenzierea unor cărți pentru copii ș.a. Învățînd din bogata experiență a organelor sindicale sovietice, comitetul de instituite folosește în muncă sa metoda aplicată de comitetul de instituite de pe lângă școala nr. 13 din Moscova — și anume, metoda denumită „O zi din viața școlii”. Datorită acestei metode, care constă în participarea tuturor membrilor de sindicat la controlul reciproce în școală, se întărește deficiențele care sînt, uneori, din atenția conducătorilor școlii.

Prof. IOAN COMĂNESCU
președintele comitetului sindical de instituite de pe lângă școala pedagogică din Oradea

